

Mladika

*glasilo
dijakov
Gimnazije
Ledina*

M50

”Pozabi na svoj dolgovezni, zastareli slog pisanja in napiši ledinskim najstnikom berljivo razmišljanje,” sem si prigovarjal, ko sem začenjal ta uvodnik. Potem pa sem se, ves srečen, spomnil, da moram počastiti polstoletni jubilej – to pa je starost, ki jo vse bolj čutim, in vem, da je v njej že kar nekaj okrasja, zato sem si tudi tokrat dal popolno slogovno odvezo.

Če spregledamo marsikatero bistveno podrobnost posameznega učnega programa, bi lahko rekli, da je pred pol stoletja naša Ledina iz učiteljiščniškega stoletja prešla v svoje gimnazijsko obdobje. Temu primerno se je oblikovala tudi dijaška publicistična dejavnost. Na osnovi stare tradicije, a na novih temeljih, se je rodilo šolsko glasilo, ki praznuje 50-letni jubilej in ki ga vrste ledinskih generacij poznamo pod imenom Mladika.

Da je pred petdesetimi leti izšlo šolsko glasilo, ni bilo nič nenavadnega. To je bilo obdobje, ko je bil eden glavnih ciljev mladino čim bolj vpeti v najširše družbeno dogajanje in jo znotraj načrtanih smeri množično aktivirati. Verjetno ni bilo šole, kjer takrat ne bi izdajali vsaj enega šolskega glasila.

Je pa zelo nenavadno, da v času, ko se okrog nas krepita individualizem in uživanje v družbi bolj ali manj fiktivnih spletnih konstruktov, da jezikovne groze SMS-ov ter raznih drugih elektronskih zapisov niti ne omenjam, še vedno obstaja ledinsko šolsko glasilo, ki v klasični tiskani obliki, kjer se pazi na jezikovni, vizualni in siceršnji izgled, izhaja trikrat letno. To ni le nenavadno, to je čudovito. Prav tako je nenavadno čudovito, da Mladika – če ta hip nepošteno in neupravičeno zanemarimo mentorstvo, ki je seveda ostalo v profsorskih rokah – nastaja izključno na pobudo in z delom dijakov. Vsebinski koncept, vizualna zasnova in oblikovanje, urednikovanje, iskanje primernega tiskarja in še marsikaj, kar je potrebno, da izide nova številka, je v rokah ledinskih dijakov. Mladika nam tako dokazuje, da egoistično ustvarjanje le zase nikoli ne more nadomestiti širine in kvalitete tistega, kar delamo za vse nas. Mladika je torej posledica in kreator ledinskega vsakdana.

Kljub slogovni odvezi, ki sem si jo podelil na začetku, me je ves čas pisanja prevevala dilema, ali ne bi bilo smiselno malo skrajšati povedi, poiskati običajnejše besedne zveze, zapisati torej tako, da bi šlo v sodobno uho in da obilje vejic ne bi motilo na kratka sporočila vajeno oko. A na koncu je zmagala misel, naj branje tega besedila zahteva malo truda, in ta trud naj bo tribut in poklon vsem snovalcem, ki so v zadnjem pol stoletja zaslužni za našo Mladiko. In ki so v vsaki izdani številki dokazovali, da je mladim mar za žlahtnost in izjemnost našega jezika in da znajo z njim in iz njega ustvarjati čudesa.

Roman Vogrinc,
ravnatelj

06	<i>mi, ledinci</i>
10	<i>oni, profesorji</i>
12	<i>vac ap</i>
22	<i>sredica</i>
42	<i>dobri, boljši, ledinci</i>
46	<i>50-letnica Mladike</i>
52	<i>nasveti in življenjske resnice gospe Zver</i>
54	<i>horoskop</i>
56	<i>poezija</i>
60	<i>zakulisje</i>

Anja Vrtačnik
fotograf / Filip Živković

Dihaj. Sprosti se. Vse bo okej.

S temi stavki sem se mirila zadnji mesec in predvsem zadnji teden pred izidom Mladike. Potem sem s temi besedami mirila še Tima. Pa smo vse skupaj le nekako izpeljali.

Mladika je letos spet oblikovno prenovljena. Razlog za to je njen jubilej. Naša princeska namreč praznuje 50-letnico, zato je morda bolje, da ji ne rečem več princeska, ampak kar kraljica. Ravno zaradi te obletnice je del Mladike posvečen njeni preteklosti. V vsaki izmed letošnjih številčk bomo objavili nekaj člankov, napisanih v 70., 80. in 90. letih ter v skoraj že današnjem času. Videli boste, kako so se članki spreminjali ter kako je toliko let pred nami Mladika pravzaprav bila videti.

Torej, velik projekt in za neizkušeno urednico, kot sem jaz, je to velik zalogaj, ki ga še vedno žvečim. A na koncu sem vseeno spoznala nekaj: življenje ima vedno vzpone in padce. Kljub vsem težavam, na katere smo naleteli na poti do izdaje prve Mladike v tem šolskem letu, nam je vseeno uspelo in menim, da smo svoje delo opravili več kot le uspešno. Naučila sem se tudi, da ima vsak človek drugačen okus. Kar je všeč meni, morda ne bo tebi in nasprotno. Zato bom rekla le še tole: uredništvo Mladike se je potrudilo, da bo Mladika popolna. Ponosni smo nanjo. Upam, da bo všeč tudi vam in da jo boste z veseljem prebrali. Verjamem, da boste tudi sami nad njo navdušeni in ponosni, da je z nami že 50 let.

Anja Vrtačnik,
urednica Mladike

razred
1. d

kako bi ti bilo ime, če bi bila fant
Toni

s čim si se najbolj osmešila
v osnovni šoli sem stala za vogalom
in želela prestrašit prijateljico,
a je prišla učiteljica in sem ustrašila njo

katera žival misliš, da si bila
v prejšnjem življenju
panda

najljubša risanka iz otroštva
Gremo na Grivje

na kaj najprej pomisliš,
ko se zjutraj zbudiš
na to, da se mi ne da vstat

kakšen bi bil naslov filma
o tvojem življenju
Od padca do padca

citāt
Difficult roads often lead
to beautiful destinations.

Eva Petkovšek

razred
2. e

kako bi ti bilo ime, če bi bila fant
Matej

s čim si se najbolj osmešila
padla sem na vlaku

katera žival misliš, da si bila
v prejšnjem življenju
lenivec

najljubša risanka iz otroštva
Winx

na kaj najprej pomisliš,
ko se zjutraj zbudiš
na to, kako se mi ne da vstat
in bi rada še naprej spala

kakšen bi bil naslov filma
o tvojem življenju
Padci

citāt
Be someone's sunshine
when their skies are grey.

Mateja Nolimal

razred
1. c

kako bi ti bilo ime, če bi bil dekle
Hana

s čim si se najbolj osmešil
na krstu fazanov sem pred celo šolo
naredil manj sklece kot punca

katera žival misliš, da si bil
v prejšnjem življenju
rakun

najljubša risanka iz otroštva
The Incredibles

na kaj najprej pomisliš,
ko se zjutraj zbudiš
zakaj sem se moral zbuditi?

kakšen bi bil naslov filma
o tvojem življenju
Rakun Luka

citāt
Vedi, da si unikat;
tako kot vsi ostali.

Luka Milošević

razred
2. a

kako bi ti bilo ime, če bi bil dekle
Hana

s čim si se najbolj osmešil
izgubil sem stavo in sem moral
cel dan preživet z modrcem

katera žival misliš, da si bil
v prejšnjem življenju
nosorog

najljubša risanka iz otroštva
Ninja želve

na kaj najprej pomisliš,
ko se zjutraj zbudiš
na petek zvečer in na mojo punco/e

kakšen bi bil naslov filma
o tvojem življenju
American Pie

citāt
Winning isn't everything,
it's the only thing.

Nejc Lipovec

razred3. c

kako bi ti bilo ime, če bi bila fant

ne vem

s čim si se najbolj osmešila

konstantno padanje

katera žival misliš, da si bila

v prejšnjem življenju

upam, da sem bila volk

najljubša risanka iz otroštva

Čarovnica Bibi

na kaj najprej pomisliš,

ko se zjutraj zbudiš

če lahko še spim

kakšen bi bil naslov filma

o tvojem življenju

No ja, sej huje ne more bit

citāt

No, Karen! Stop it with the "instant kill" already.

Ana Krebs

razred3. f

kako bi ti bilo ime, če bi bil dekle

Klara

s čim si se najbolj osmešil

ne vem

katera žival misliš, da si bil

v prejšnjem življenju

sova

najljubša risanka iz otroštva

Ben 10

na kaj najprej pomisliš,

ko se zjutraj zbudiš

če lahko še spim

kakšen bi bil naslov filma

o tvojem življenju

How to be Awesome

citāt

Nikoli ne obupaj.

Matej Bokal

razred4. f

kako bi ti bilo ime, če bi bila fant

Tomaž

s čim si se najbolj osmešila

mislila sem, da mi bodo za 18. rojstni dan poslali pismo z občine, kakšne so moje dolžnosti in pravice

katera žival misliš, da si bila

v prejšnjem življenju

ris

najljubša risanka iz otroštva

Bacek Jon

na kaj najprej pomisliš,

ko se zjutraj zbudiš

zakaj je že toliko ura?

kakšen bi bil naslov filma

o tvojem življenju

Najbolj čudna

citāt

Morali bi se povezati z naravo, ne s tehnologijo.

Rebeka Medved

razred4. g

kako bi ti bilo ime, če bi bil dekle

Klementina

s čim si se najbolj osmešil

spotaknil sem se na ledinskih stopnicah

katera žival misliš, da si bil

v prejšnjem življenju

koala

najljubša risanka iz otroštva

Das Boot

na kaj najprej pomisliš,

ko se zjutraj zbudiš

a mamο danes nemščino?

kakšen bi bil naslov filma

o tvojem življenju

Optimal A2

citāt

Če ne z leti, pa s tableti.

Rok Blaž

predmet
likovna umetnost

katera zgodovinska oseba bi bili
Leonardo da Vinci

s katerim fikcijskim junakom iz knjige ali filma se najbolje poistovetite
Omar Sy iz filma Prijatelja

kaj si resnično želite doživeti, pa še vedno niste
potapljati se v morju

verjamete v kaj, v kar verjame redko kdo
da bo človeštvo preživel

kakšen nasvet bi dali majhnemu otroku
Ti si pomemben, ampak pomembni so tudi drugi.

če bi lahko spremenili eno stvar na svetu, katera bi to bila
več zdrave pameti

citāt
Vedno imamo izbiro med dobrim in slabim.

Mihaela Gregorc

novinar / Anastasija Lazarević
fotograf / Loti Rajič

predmet
športna vzgoja

katera zgodovinska oseba bi bili
Aleksander Veliki

s katerim fikcijskim junakom iz knjige ali filma se najbolje poistovetite
James Bond

kaj si resnično želite doživeti, pa še vedno niste
obiskati ZDA

verjamete v kaj, v kar verjame redko kdo
niti ne

kakšen nasvet bi dali majhnemu otroku
Ubogaj starše in profesorje športa.

če bi lahko spremenili eno stvar na svetu, katera bi to bila
vsak dan najmanj ena ura športa v šolah

citāt
Človek se uči le na dva načina: eno je branje, drugo pa druženje s pametnejšimi od sebe.
- Will Rogers

Miha Kobe

Ekskurzija v Bosno in Hercegovino

Tara Čačić

Dijaki 4. letnikov, ki imamo na maturi zgodovino in umetnostno zgodovino, smo se s profesorji odpravili na izlet v Bosno in Hercegovino. Naš prvi postanek je bil v mestu v osrednji Hrvaški, ob izlivu Une v Savo. V Jasenovcu je bilo v času druge svetovne vojne koncentracijsko taborišče. Taborišče je bilo ustanovljeno avgusta leta 1941, ko so vanj pripeljali prve ujetnike iz Sarajeva, in opuščeno aprila leta 1945. Namenjeno je bilo uničevanju predvsem Srbov, čeprav je v njem umrlo tudi veliko Hrvatov, Romov, Judov in Slovencev. Obiskali smo tudi Kozaro, kjer je junija in julija leta 1942 potekala znamenita bitka med partizani in številčno veliko močnejšimi okupatorjevimi silami. Pot nas je vodila vse do drugega največjega mesta v Bosni in Hercegovini, Banjaluke, ter naprej v nekdanji "evropski Carigrad", mesto Travnik, in v Sarajevo, ki stoji na bregovih reke Miljacke, zato je bila tretji dan na avtobusu najbolj poslušana pesem Miljacka Halida Bešlića. Zadnji dan smo obiskali še Mostar in slap Kravice, kjer so se nekateri ob temperaturah nad 30 °C ohladili kar s skokom v vodo. Ekскурzija nam bo ostala v lepem spominu, še najbolj trenutek, ko sta profesorja Bovha in Pavliha v gostilni zaplesala v paru.

Kozara
fotograf / Filip Živković

Jasenovac
fotograf / Filip Živković

Pogovor z Goranom Vojnovićem

Mateja Ceglar

V četrtek, 4. 10. 2018, smo imeli ledinci priložnost prisostvovati pogovoru z Goranom Vojnovićem, režiserjem, scenaristom, kolumnistom in pisateljem. Nedvomno ste že slišali za kakšno njegovo delo, med drugim je namreč avtor romanov Čefurji raus!, Jugoslavija, moja dežela ter Figa. O tem, da njegova dela niso kar tako, priča tudi nagrada kresnik – Vojnović je namreč prejel kar tri, za vsak roman eno.

Prireditev je bila del literarnega projekta Beletriniini trubadurji, ki ga pripravlja založba Beletrina. Pogovor je vodil Sašo Stare, stand up komik in igralec. Z Vojnovićem sta večino časa namenila knjigi Figa, ki je tretje izmed pisateljevih proznih del. Poslušalci smo imeli priložnost slišati, kako pisatelj vidi svojo knjigo ter predvsem, od kod je črpal snov. Vojnović nam je zaupal, da je Figa knjiga, pri kateri je osnova večinoma splet drobcev resničnih zgodb, vendar je med pisanjem podrobnosti na trenutke "odplaval" ter svoji domišljiji dal prosto pot, ob tem pa je neizmerno užival in odkrival čar pisateljstva. Iz odlomka, ki ga je prebral Stare, smo tudi tisti, ki knjige še nismo prebrali, lahko začutili Vojnovičev slog pisanja, ki zna biti kljub resni tematiki precej zabaven.

Kramljanje se je zaključilo z igro, pri kateri sta moža pred nami sestavila kratko zgodbo. Ker sta morala za vsako izrečeno besedo počakati, da pripoved nadaljuje drugi, sta ob nenavadnem razpletu poskrbela za obilico smeha in zabaven zaključek prijetnega druženja.

Sašo Stare in Goran Vojnović
fotograf / Veronika Iglič

Andaluzija, ki te ljubim, Andaluzija ...

Maša Omahen

No, ne čisto tako, ampak precej podobno začne Federico García Lorca svojo slavno Mesečniško romanco (Zeleno, ki te ljubim zeleno). V njej opeva svojo čudovito Španijo. Kitare, kastanjete, flamenko, bikoborbe, pahljače, oljke, predvsem pa temperament in žar v očeh ljudi je le nekaj besed, s katerimi opišemo Andaluzijo, ki smo jo dijaki skupaj s profesorji raziskovali celih pet dni.

Naša pot se je začela v poznih večernih urah, ko smo se z avtobusom odpeljali s Tabora. V zgodnjih urah naslednjega dne smo se znašli v Bergamu, od koder smo z letalom poleteli v Málaga novim dogodivščinam naproti. Po ogledu mesta smo se odpravili na kraj z dih jemajočim pogledom – tako imenovano okno Evrope. Imeli smo možnost "preizkusiti" špansko morje, nekateri pa so naredili samo kratek "photoshooting" ob prekrasni kulisi. Da dodobra spoznaš in začutiš Andaluzijo, ni dovolj samo obisk turističnih biserov, zato smo se z avtobusom odpeljali v idilično vasico Lanjaron, znano po najboljši mineralni vodi. Naslednji dan nas je popeljal v rojstni kraj slovitega pesnika Lorce. Ogledali smo si Lorcovo rojstno hišo in se v španščini ter slovenščini dotaknili njegovega najbolj znanega dela, za nagrado pa smo se v "churrerii" posladkali s tipično špansko hrano – "churros". Naslednja postaja je bil ogled andaluzijskega bisera – palače La Alhambra, nekdanje rezidence granadskih sultanov in drugih vladarjev. Za sladico po večerji smo se povzpeli na razgledno točko, kjer sta se v lučkah videli Granada in Alhambra.

Predzadnji dan je bil rezerviran za ogled nekdanje mošeje, ki je preurejena v cerkev – kordovske katedrale. Pod vročim andaluzijskim soncem smo se sprehodili še mimo kipov dveh velikih judovskih mislecev, proti večeru pa smo si ogledali še predstavo flamenka.

Polni lepih vtisov smo se zbudili v zadnji dan Andaluzije. Po zajtrku smo odhiteli na ogled največje gotske stolnice Giralde, kjer smo se nekateri povzpeli na vrh zvonika, ki nam je ponudil še en super razgled, tokrat na Seville – kraj, kjer se prepletata stara in moderna arhitektura. Kot zadnji velik ogled nam je ostala le še palača Alcázar.

Ker je vsega luštnega enkrat žal konec, smo se iz Seville s čudovitimi spomini odpeljali proti letališču, kjer nas je čakalo letalo za Bergamo in dolga nočna vožnja proti Ljubljani.

Vugiji 2018

Anja Vrtačnik

Kaj sploh so Vugiji, se bodo vprašali verjetno vsi ali pa skoraj vsi fazančki. Naj vam razsvetlim vaše možgančke. Vugiji so zaključna prireditev Gimnazije Ledina, na kateri se poslovimo od maturantov, podelimo nagrade vugi za najboljše dijake in profesorje v različnih kategorijah in zelo uživamo v programu, ki ga pripravi dijaška skupnost.

Vugiji so se odvijali 21. 5. 2018 v Kinu Šiška. Predstavniki dijaške skupnosti so sestavili program, ki je govoril o tem, kako težko je izdelati šolo, še posebej matematiko. Pridružil se nam je tudi bivši dijak Andraž Kos in zarepal, kako nam v bistvu ni nič hudega. V zapletu s šolo je pomagala tudi dobra vila, ki jo je igral dijak.

Dijaki smo že nekaj dni prej glasovali, kateri kandidati naj bi prejeli vugija za določeno kategorijo. Ledinci smo se odločili, da je naj dijak bivši predsednik dijaške skupnosti Matevž Štepec, naj dijakinja Kaja Kostelec, naj naravoslovec Juš Smole in naj naravoslovka Teodora Kopše. Naj kulturnik je postal sedanji predsednik DSGL Jure Žigon, naj kulturnica pa Polona Čebular. Naj športnika sta bila Anej Kmetič in Ela Tekavec. Za naj uslužbenca je bil izbran varnostnik Bojan Črtalič, nagrado za naj uslužbenko pa je domov odnesla laborantka Jadranka Simič. Najbolj priljubljena profesorja sta Rok Škufca in Sonja Kačar. Da pa nismo odločali samo dijaki, so svoje mnenje povedali tudi profesorji. Tako smo dobili naj dijaka in naj dijakinjo po izboru profesorjev, to sta bila Marko Milohnič in Hana Barši Palmić. Kipec za častnega vugija je prejel nekdANJI ledinec in zdaj uspešen režiser Jure Dostal. Podeljen je bil tudi ledinski ključ za naj razred, ki ga je prejel letošnji 4. g.

Vugiji so se končali s pevskim nastopom Perrine Šmarčan in Nike Zajc. Dijaki smo z veseljem prisluhnili in zraven malo pomigali.

Žrtve
fotograf / Loti Rajič

Fazani so spet med nami

Neža Žagar Žnidaršič

Na dan 11. 10. 2018 je dijaška skupnost skupaj s 4. a v veliki telovadnici pripravila krst prvih letnikov. Prihod fazanov v telovadnico je spremljala glasba benda District Victory. Za fazane so pripravili tri naloge: naredi čim več sklec v določenem času, čim hitreje spij lonček ogabne tekočine in s partnerjem stojta s hrbtom ob hrbtu in drug drugemu umijta zobe – zmagal je tisti par, ki je bil najmanj umazan od zobne kreme. V napetem boju je slavil 1. e, rezultat pa so razglasili šele po tem, ko so vsi fazančki s polno odgovornostjo prisegli zvestobo Ledini: pokleknili, s palcem in kazalcem pokazali L in izrekli zaprisego. Skubljenje fazančkov se je končalo tako, kot se je začelo: z glasbo benda District Victory.

Občinstvo
fotograf / Sara Šega

Intervju s šolskim čistilcem Matevžem Ademajem

*Manca Krašev*ec

Dopoldne doma, popoldne v šoli. Pravi, da je za dijake in dijakinje skupaj s kolegi odgovoren logistično. Poleg vsega pa je to tudi človek, ki decembra pride iz mrzlih krajev z dolgo belo brado, v topli obleki in sivi kučmi. Za vse, ki še ne veste ... To je naš čistilec in dobri mož Matevž Ademaj.

Od kod prihajate?

Sem Ljubljčan. Rodil sem se v stari porodnišnici v Ljubljani in že celo življenje živim tu. Odraščal sem v Šiški, več kot polovico življenja pa živim za Bežigradom. Žabar sem od malih nog.

Katero srednjo šolo ste obiskovali in kako ste se tam počutili?

Hodil sem na Srednjo šolo tiska in papirja, ki je zdaj Srednja medijska šola in ima bistveno drugačen program, kot ga je imela v devetdesetih. Prehod iz osnovne v srednjo šolo je bil zame relativno težak, ker pač nisem prišel na šolo, na katero sem si želel. V prvem letniku je vse novo (šola, predmetnik, profesorji, sošolci itd.), v drugem, ko prebiješ led, pa je vse lažje. Najbolje sem se počutil na praksi, ker sem bil edini fant med devetimi puncami.

Kako ste se znašli na Ledini in koliko časa že delate tu?

Ko sem se prijavljal na delo, sem bil že več kot pol leta brez službe in na robu obupa. Imel sem dober občutek, ko sem pošiljal prošnjo na Ledino – in nisem se motil. Na začetku mi je bil sicer kar šok, ker je bilo vse novo. Na Ledini sem sedaj šesto ali celo sedmo leto. Super je delati tukaj, ker se počutiš mlajšega.

Ali se vam zdi, da se je vzdušje na Ledini kaj spremenilo, odkar ste prišli?

Kaj pa vem. Res je, da si od vsake generacije zapomnim maksimalno deset posameznikov, s katerimi delamo na kakšnih projektih ali pa popoldne visijo na šoli, ko kaj snemajo, čakajo na bus ipd. Niti ena generacija ni ista kot druga. Moje prve generacije so bile zgovornejše in sem se tudi zaradi njih lažje navadil na Ledino. Z letošnjimi prvimi letniki pa še niti nisem imel stika.

Ali bi pri svojem poklicu kaj spremenili?

Vse mi je všeč tako, kot je, spremenil bi le delovni čas. Večinoma delam popoldne, razen poleti, ko ni pouka, lahko pridemo dopoldne. Pozimi to niti ni problem, spomladi in jeseni, ko je lepo vreme in dan še dolg, pa je to slabše, saj grem rad ven. Sicer pa sem se zdaj že navadil, da delam popoldne, čeprav bi bilo včasih fino imeti kakšen popoldan zase. To je edina slabost. Pa ukinil bi ponedeljke (smeh).

Vam pri delu kdo pomaga?

Vsekakor nisem edina oseba, ki čisti šolo. Kar nekaj nas je. Na vrhu, v tretjem nadstropju, je Mira, v drugem nadstropju sta Hatidža in Ljuba, v prvem sem jaz, v pritličju je Andreja, malo povsod pa Šefika. Telovadnice in klet "puca" Marjan. Da lahko vsi vi zjutraj pridete v pospravljeno šolo, je velik projekt. Profesorji vas učijo, pedagoško so za vas odgovorni oni, mi pa smo logistično.

Kako ste prišli do "funkcije" dedka Mraza? Ali boste to vlogo obdržali ali jo prepustili komu drugemu?

To je bila ravnateljeva ideja, mislim pa, da je imela prste zraven tudi tajnica Sonja. Sprva nisem želel biti dedek Mraz. Prireditev pripravimo tudi na Rdečem križu za otroke iz socialno ogroženih družin. S tem me je ravnatelj prepričal. Pred nastopom imam kar tremo, ki je še opaznejša, kadar nastopam pred otroki profesorjev. Biti dedek Mraz je zato zares težka zadeva, ker si res ne želim potreti in razočarati otrok. Prva leta so bili kar porodni krči. Ravno zaradi tega razmišljam, da bi to že letos prepustil komu drugemu. Nimam pa več prav veliko časa, da se odločim.

Kaj ste si želeli postati v otroštvu?

V osnovni šoli sem sanjal, da bom sprevodnik na vlaku, v tretjem in četrtem razredu pa sem imel obsesijo, da bom taksist. Res sem imel veliko idej, kaj bi rad postal. Potem sem si želel priti na srednjo šolo za fotografijo, vendar mi ni uspelo, tako da sem na koncu pristal na grafični. Želel sem si postati fotograf, ker je bila tudi moja mama fotografinja.

Kdo je v otroštvu najbolj vplival na vas?

Najbolj vsekakor starši in stari starši po mamini strani. Kot najstnik sem sicer imel cel kup idolov, a je to pač z leti izzvenelo. Je pa to z idoli po svoje kar fenomen. Recimo, ljudje malikujejo osebe, ki nimajo kaj dosti z resničnim življenjem povprečnega zemljana.

Kaj počnete med vikendi ali počitnicami?

Hodim. Skoraj vse poti opravim peš in nabijam število korakov na svoji aplikaciji Huawei Health. Do nedavnega sem ogromno časa porabil na Football Managerju. To je računalniška igra, ki simulira vlogo nogometnega trenerja. Zvečer pred spanjem pa gledam kakšne dokumentarce. Berem bolj malo in zaradi tega me je kar malo sram.

Kaj pa hribi in pohodništvo?

Pravzaprav se izogibam hoji v klanec (smeh). Tudi ko grem iz službe, vedno izberem bolj ravno pot. Ne maram hoditi v hrib, pa tudi hoje navzdol ne maram preveč.

Ali igrate kakšen inštrument?

Nikoli nisem igral nobenega inštrumenta, v najstniških letih pa sem bil v bendu. Bili smo punk bend, ki je zelo hitro odigral svoje (smeh). Koncerte smo imeli v Železnikih, na Ravnah na Koroškem, v Črnomlju in celo v Kranju.

Kaj pa je bila vaša naloga v bendu?

Pel sem.

Kdo so danes vaši najljubši glasbeni izvajalci?

Danes največkrat "dam gor" rap iz bivše juge: Dječaci, Who See, Bad Copy, Vojko V, TBF, Bolesna braća itd. Všeč so mi duhoviti in preprosti teksti. Glasbo sem začel spremljati leta 1992 s prihodom kabelske televizije in MTV-ja, ko so bili glavni Guns N' Roses in Metallica, kasneje pa Nirvana, Pearl Jam in Soundgarden. V srednji šoli sem poslušal britanski punk, po srednji šoli pa kalifornijski punk. Zadnja leta so mi všeč tudi program Tops of the Pops ter na primer Falco in David Bowie. Drugače televizije ne gledam, moj glavni medij za glasbo je Youtube.

Kateri je vaš najljubši letni čas in zakaj?

Pomlad in poletje. Imam dopust in ga praviloma porabim za en teden potepanja po Sloveniji ali Evropi. Predlanskim sem šel peš od Pulja do Umaga, lansko leto sem se potepal ob Kolpi, letos pa sem bil na Madžarskem, ob Blatnem jezeru. Za naslednje leto planiram obisk vseh glavnih mest bivših republik in avtonomnih pokrajin Jugoslavije, že par let me tudi mikata Transilvanija in Vlad Tepeš (grof Drakula). Blazno me zanima tudi Jeruzalem. Enkrat v življenju bom šel peš iz Ljubljane do Pirana, mislim, da mi lahko uspe v štirih, petih dneh.

Katere države ste že obiskali?

V Evropi sem bil že povsod, razen v skandinavskih državah, na Portugalskem in državah vzhodne Evrope, na primer v Ukrajini in Romuniji.

Kaj je vaš življenjski moto?

Poskušam se ravnati po tem, da drugim ne delam tistega, česar ne bi naredil sebi. Sem pa zelo impulziven in včasih planem takrat, ko ne bi bilo treba. Življenjskih motov imamo lahko neskončno, vendar se jih velikokrat ne držimo. V kriznih trenutkih se rešujem s humorjem, ki je za moje pojme odličen, za moje sodelavke pa niti ne.

Kaj bi naredili, če bi na lotu zadeli veliko vsoto denarja?

Veliko bi potoval in po vsej verjetnosti pustil službo, če bi bila vsota res velika. Priznam, da sem o tem že sanjaril. Ideja je malo čudna, a najbrž bi se preselil na nek osamljen otok, kjer bi naredil hotel. Zanimiva bi bila Grčija. Hotel bi bil dober in gostoljuben, jaz pa bi bil le šef, nič drugega.

Kakšen je vaš odnos z ledinskimi dijaki?

Vseh si vas ne morem zapomniti, ker vas je res veliko. Prvi letniki po navadi potrebujejo malo več časa, ampak to je razumljivo. Največ stika imam s tistimi, ki ostanejo v šoli po pouku. Kdaj pa kdaj je treba odkleniti kakšna vrata, poiskati kakšno jakno ali pa ustreči nemogočim zahtevam dijaške skupnosti. Ste pa lepo vzgojeni in prijazni in mi je v užitek sem pa tja pohecati se z vami.

Ali bi radi dijakom še kaj sporočili oziroma svetovali?

Bolje sortirajte smeti in ne pišite toliko po mizah. Aja, pa ne mi hodit po kredah! Če boste lepo skrbeli za šolo, bo dočakala še kakšno generacijo za vami. Vas kar pohvalim, ko se s kom pogovarjam o svoji službi. Všeč ste mi taki, kot ste. V teh letih nisem na hodnikih slišal niti enega prepira, o kakšnem nasilju pa sploh ni govora, kar kaže na to, kako nekonfliktni ljudje smo na Ledini.

***Super je delati tukaj,
ker se počutiš mlajšega!***

*Matevž Ademaj
fotograf / Filip Živković*

Arne Boštjančič
fotograf / Loti Rajič

Dolgčas

Tilen Kos

Ne glede na to, kje smo (pri blok uri matematike, na avtobusu ali celo na porcelanastem prestolu), vedno je zabavneje gledati nerodne, pristrčne mucke na Instagramu kot pa početi ABSOLUTNO nič. Dolgčas ni prijeten, kot tudi ne profesoričino dolgovezenje o tem, zakaj je kvadratna funkcija enkrat žalostna, enkrat vesela, a vendar dolgčas ima svoje prednosti.

Raziskovalci na harvardski univerzi so v raziskavi iz leta 2014 pokazali, da je približno polovica ljudi, ki so bili izpostavljeni desetim minutam dolgčasa, pritisnila na gumb, ki jih je stresel, čeprav jih je večina pred tem izjavila, da bi raje plačali z denarjem, kot pa da bi jih kdo stresel z elektriko. Ljudje torej raje občutimo bolečino, kot da smo izpostavljeni dolgčasu.

A dolgčas vseeno ni tako grozen. Ko smo zdolgočaseni, vemo, da nam nekaj ni všeč in da to lahko spremenimo. Ko smo zdolgočaseni, naše misli plavajo v vse možne smeri, okolico opazujemo popolnoma brezciljno.

Raziskava o avtobiografskem načrtovanju in miselnem tavanju iz leta 2011 je pokazala, da v stanju brezciljnega mišljenja naši možgani pogosto začnejo razmišljati o prihodnosti in načrtovati, zato je dolgčas ključen za postavljanje ciljev. Podobna študija o psiholoških posledicah dolgčasa, prav tako izpred sedmih let, pa kaže, da lahko naše mišljenje v tem stanju rahlo uide izpod nadzora. V stanju dolgčasja razmišljamo o bistvu in namenu svojega življenja ter o tem, kako bi pomagali drugim.

Raziskovalci kreativnosti so si postavili vprašanje: "Ali nas dolgčas dela kreativnejše?" Da bi odgovorili na to vprašanje, so sodelujoče v raziskavi razdelili v dve skupini. V prvi so udeleženci morali brati telefonski imenik, kar je nedvomno dolgočasno (podobno kot branje zgodovinskega učbenika), nato pa sta obe skupini sodelujočih morali najti čim več načinov uporabe plastičnega kozarčka. Tisti, ki so brali zgod ... pardon – telefonski imenik, so jih našli več kot tisti, ki so bili izpostavljeni manj dolgočasnemu okolju.

V današnjem času, ko se zamotimo lažje kot kadarkoli, si v bistvu nikoli ne vzamemo časa za razmišljanje, za brezciljno tavanje z mislimi. Vsakič, ko imamo prosti dve minuti ali pa zgolj deset sekund, odklenemo telefon. Vendar ko se nam zdi, da nas preplavlja dolgčas, imamo izbiro. Si bomo spet obupano polnili zadnji prosti trenutek z nesmiselnimi stimulusi ali pa si bomo vzeli par sekund za sprehod skozi misli? Majhna in lahka odločitev.

Večni sovražnik

Anja Vrtačnik

Večina ljudi je prepričana, da nam največje ovire za uspešno in polno življenje postavljajo pomanjkanje denarja, družina in družba, skratka zunanji svet. Nihče pa se pravzaprav ne zaveda, da naš največji sovražnik dejansko biva v nas. Temu notranjemu zajedavcu rečemo EGO.

Ego je čisto na začetku, ko se rodimo, neškodljiv zajedavec, ki tiho prebiva v nas in čaka, da pride na plan. Skozi leta, ko rastemo in nizamo uspehe, se ego počasi prebuja. Dokler so uspehi majhni, o njem načeloma še ni ne duha ne sluha. Ko pa se uspehi večajo, se veča tudi ego. Morda nam gre vse po maslu in kipimo od ambicioznosti. Morda smo bili izbrani v kakšno posebno skupino ali bili prvič zadolženi za vodenje skupine v kritičnem trenutku. Morda pa smo čisto na dnu. Kjerkoli že smo, naš najhujši sovražnik je vedno prisoten. Verjetno si večina izmed nas misli, da to za nas ne velja, da si je to nekdo izmislil ter da nas še nikoli nihče ni označil za egocentrika. Verjetno smo se ves ta čas imeli za uravnoteženo osebo. Toda pri ljudeh s talentom, z ambicijami in s potencialom se ego v večini primerov potihoma prikrade, pa če to hočemo ali ne.

Ego ima več definicij. Nekdo je ego ponazoril kot jezdeca na konju, ki hoče našo žival (torej naše uspehe) usmerjati. Psihologi danes uporabljajo besedo egoist za nekoga, ki je nevarno zagledan sam vase in ne upošteva nikogar drugega. Ego je torej nezdravo prepričanje o lastni pomembnosti.

Večni sovražnik

Anja Vrtačnik

Predstavljamo si ga lahko kot majhnega, trmastega otroka, ki tiči v vsakem človeku in zahteva, naj bo po njegovo, ne glede na vse. Ima potrebo po biti boljši, biti nekaj več in dobivati priznanja preko vseh razumnih meja. Ego je ta občutek zaverovanosti, ki sega onkraj samozavesti in talenta. Na nas vpliva, kadar je naš pogled nase in na svet tako pretiran, da izkrivlja resničnost. Ego torej odbija prednosti in priložnosti ter je hkrati magnet za napake in sovražnike. Ker njegove prisotnosti ponavadi ne opazimo, smo kot bolnik, ki ne pozna vzroka svoje bolezni.

Ego se pojavlja v treh fazah človekovega delovanja: pri vzpenjanju, na vrhu in na dnu. V prvi fazi (vzpenjanje) oblikujemo načrt za svoj projekt. Imamo neki cilj. S to fazo se začne vsako veliko potovanje, vendar prenekatero ne pripelje do cilja. Velikokrat je za to kriv ego. Zgodi se, da nam nekaj uspe in smo dolgo časa srečni, v nas žari iskrica, kot pravijo. A ta iskra kmalu ugasne, za kar je kriv ego. Kaj vse je značilno za to fazo?

Ko so v osemdesetih letih 20. stoletja člani rock skupine Metallica odpustili kitarista Dava Mustaina, je njegov položaj zasedel mlajši glasbenik Kirk Hammett in v roku nekaj dni že odigral svoj prvi koncert. Čez čas je novi kitarist spoznal, da vseeno ni tako dober, kot mislijo drugi, in poiskal je učitelja. Ta je imel svojo metodo. S Kirkom sta vsak teden vzela novo lekcijo, ki jo je moral do naslednje ure obvladati, sicer se ni smel vrniti. Učne ure so trajale vsak teden dve leti zapored. Tudi po dveh letih se je Kirk rad vračal k učitelju. Ves ta čas je rasel kot kitarist in umetnik. Biti učenec ni pomembno le zaradi podaljšanja učne dobe, pač pa je bistvo v tem, da svoje ambicije in ego položimo v roke nekoga drugega. Ego tako dobi strop. Če ne vlagamo truda, ne bo nič. Kljub vsem dosežkom moramo ostati hladnokrvni, si poiskati strast, ki nas bo navdihovala, in se obvladovati. Čeprav mislimo, da smo nekaj več, poskušajmo to ohraniti zase. Vsake toliko časa je dobro zapustiti svojo glavo. Pojdimo v kino, na žur, na kavo, nekam, kjer ne bomo sami in se nam ne bo treba ubadati s stvarmi, ki se nam pletejo po glavi. Čeprav smo naredili načrt, se ta ne bo uresničil, če ne bomo delali. Zato velja samo: delo, delo, delo. Še tako dober načrt ostane le pri dobrem namenu, če ne začnemo delati.

Zdaj smo na vrhu. Soočeni bomo z novimi težavami in s preizkušnjami. Ego nam čas uspeha skrajšuje. Padeč je mogoč in pogosto tudi nepotreben. V tej fazi se prenehamo učiti in poslušati in ne razumemo več dobro tistega, kar je najpomembnejše. Postanemo žrtev samega sebe in žrtev svojih tekmecev. Pozornost, organiziranost in zasledovanje cilja so dobri stabilizatorji, ki lahko uravnotežijo ponos in ego, ki se pojavita z dosežki in s priznanji. Kljub vsemu, kar se nam dogaja, je dobro še vedno ostati učenec. Učenje je preprosto, četudi v začetku neprijetno. V roke vzemimo knjigo o nečem, o čemer nimamo pojma. Obiskujmo prostore, v katerih bodo vsi vedeli več kot mi. Ne pripovedujmo si pravljic. Pravljičarstvo vodi v aroganco. Naše življenje spremeni v zgodbo, nas pa v karikature. Dejstva so boljša od zgodb. Ko si prizadevamo za neki cilj, se moramo upreti vzgibu, da bi oponašali uspešne zgodbe drugih ljudi. In ko pridemo na vrh, se moramo upreti želji, da bi prikazali, da se je vse odvijalo, kakor smo načrtovali. Nikoli ni ene same zgodbe. Namesto pretvarjanja, da živimo v veličastni zgodbi, moramo ostati osredinjeni na izvedbo svojega dela – opravljati ga moramo odlično. Izogibati se moramo prezgodnjim častem in nadaljevati s takim delom, kakršno nam je prinašalo uspehe. Pri večini tistega, kar sledi, je ego naš sovražnik.

Prispeli smo do zadnjega dela, do dna. Zdaj premagujemo tegobe, ki so sestavni del vsakega potovanja. Morda se je naš cilj izkazal za težje dosegljivega, morda nam je spodletelo. Nihče ni ves čas uspešen in marsikdo ne doseže cilja v prvem poskusu. Na poti se vsi soočamo z zastoji. Ego nas na to ne pripravlja, celo prispeva k poslabšanju. Da ponovno poskusimo, potrebujemo cilj, hladnokrvnost in potrpljenje. Na tej točki se pojavita dva časa – živ in mrtev. Mrtvega ni več. Bil je, dokler nam je ego ukazoval. Zdaj lahko zaživimo. Trud zadošča. Veliko bolje je, če nam zadostuje dobro opravljanje dela. Z drugimi besedami: čim manj smo obremenjeni s končnim izidom, tem bolje. Ko nam je dovolj trud, ne pa rezultati, dobri ali slabi.

Večni sovražnik

Anja Vrtačnik

Kljub padcu ali uspehu potegnimo črto. Začnimo znova. V življenjskem ciklu imamo obdobja uspevanja in upanja. Z modrostjo lahko razumemo, da so ta stanja prehodnega značaja in niso odraz naše vrednosti kot človeškega bitja. Ko nam uspeh polzi iz rok, ga ne stisnimo tako močno, da se razdrobi na koščke. Dojeti moramo, da se bomo vrnili v fazo prizadevanja. Vrniti se bo treba k izvirnim načelom in dobri praksi. Razmišljanje o tem, kako dobro nam je šlo, nas ne bo pripeljalo nikamor. Toda želimo si naprej, hočemo več, hočemo se izboljšati. To pa ne pomeni, da se neprestano ženemo naprej brez konca, pač pa si prizadevamo za dejanski napredek z uporabo discipline, ne temperamenta. Kljub vsemu, kar se nam je zgodilo, ne pozabimo ljubiti. Čeprav smo v trenutku, ko nam spodleti, jezni na ves svet, ljubimo. Po nesreči ali porazu je zelo lahko sovražiti. Sovraštvo prelaga krivdo in odgovornost na nekoga drugega. Obenem nam jemlje pozornost, saj kadar smo zaposleni z maščevanjem ali raziskovanjem krivic, ki so se nam zgodile, ne moremo početi kaj dosti drugega. Zakaj bi se ukvarjali s tem, če pa je ljubezen čisto blizu?

Večni sovražnik

Anja Vrtačnik

Haute couture, haut prix

Tim Topić

Za umetnost velikokrat velja, da nima cene, saj je tako rekoč "neprecenljiva". Večina nas meni, da so Michelangelova dela neprecenljiva (ali vsaj, da imajo astronomsko visoko ceno), enako velja za Picassova ali Gauguinova dela. Tudi vstopnice za koncerte popularnih in uspešnih glasbenikov niso ravno poceni. Enako visoko ceno imajo oziroma so imeli arhitekti, ki so izdelali načrte za sydneyjsko operno hišo, Burj Al Arab in Versailles. Logotipi za multinacionalke so velikokrat milijonske naložbe, ki se nam redkokdaj zdijo čudne ali neprimerne. Tudi ko kupujemo literarna dela, nam ni nenavadno, da Fahrenheit 451 ali Ana Karenina staneta več kot nek žepni roman, ki po nekaj branjih razpade. Zakaj torej dvigamo obrvi, ko vidimo cene kosov visoke mode?

Modno oblikovanje nedvomljivo spada k "visokim" umetnostim in je celo ena izmed najstarejših oblik likovnega izražanja, a kljub temu si številni zaprepadeno ogledujejo obleke modne hiše YSL, ki stanejo več tisoč evrov, in se sprašujejo, čemu tako visoka, po njihovem mnenju pretirana cena. Tukaj je globoko ležeč problem v naši globalni družbi, polni hitre komunikacije, hitre hrane in seveda hitre mode. Izgubili smo občutek, da je vrhunsko oblačilo, ki je delo velikega oblikovalca, kot je bil Yves Saint-Laurent, (ustanovitelj modne hiše YSL) tudi umetniško delo, ne pa samo lepo zašita plahta. Izgubili smo občutek spoštovanja do modne obrti, saj je naš trg prenasičen z znamkami hitre mode, s katerimi izražamo pripadnost hitro spreminjajočim se trendom, ki jim brezglavo sledimo kot ovce. Seveda se tudi tu obračajo velike vsote denarja, ki jih te znamke dobivajo s striženjem ovac v trendovske kopije. Ravno tu je izvor problema, da ljudje ne znajo ceniti visoke mode, saj jo enačijo s hitro modo, ki velikokrat ni delo visoke umetnosti. Velike korporacije hitre mode si s tem polnijo žepe, modne hiše pa velikokrat komaj preživijo.

Umetniško delo pooseblja človekove kreativne zmožnosti in njegovo domišljijo. Njegova naloga je estetski učinek in vzburjanje čustev v človeku, naj bodo negativna ali pozitivna. Zatorej je tudi moda delo umetnosti, saj v nas vzbuja različne občutke všečnosti ali nevshečnosti. Tu seveda razlikujemo dela mode in visoke mode (fr. haute couture). Prva so dela modne industrije, druga dela modne umetnosti. Prva imajo bolj praktičen namen, druga pa bolj umetniški, estetski in včasih provokativen namen. Tu se pojavi že prej omenjena težava, ko ljudje, ki jim mediji glave trpajo z različnimi "umetnostmi", s svojimi opranimi možgani, ki so postali neodzivni na estetske in čustvene stimulacije, ne razlikujejo umetniškega dela od industrijskega. Menda nikoli ne bi enačili stanovanjske tapete z Botticellijevo Venero, zakaj torej enačimo kakovost H&M-a s kakovostjo Chanela?

Umetniško delo svojo ceno pridobi z različnih koncev. V to, da zdaj pred nami stoji obleka YSL, je šlo veliko več kot samo šivanje in izbira materiala. Z nakupom takega kosa oblačila plačamo vsa leta truda, ki jih je ta oblikovalec vložil v to, da je zdaj zapisan v zlato knjigo "couturierjev". Tako kot vrhunski pianisti je Yves Saint-Laurent svoje oblikovalske zmožnosti skozi leta izboljševal, nadgrajeval in pilil.

fotograf / Filip Živković

Kim Svetelj

Za svojo umetnost in svobodo izražanja je žrtvoval vse. Prebedel je mnoge noči, razmišljajoč samo o barvni paleti kolekcije in silhuetah. Za to, da se je lahko prosto izražal, je šel skozi pekel in nazaj. Mnogokrat so ga hudo kritizirali, ga vrgli iz službe zaradi njegove posebne smeri izražanja. A je vztrajal, dokler mu ni uspelo. Zdaj je njegova znamka ob boku Diorja. Plačamo osebni trud in zagnanost oblikovalca. Plačamo dizajn, saj tu največ velja ideja. V ceno je všteto tudi fizično delo izdelave tega kosa. Plačamo visoko šolane in vešče šivilje, krojače, izdelovalce vzorcev, tkanin ter druge vpletene, ki so tako kot oblikovalci svoje sposobnosti pilili vrsto let. Njihovo delo je natančno, pazljivo, včasih tudi pedantno. Vedo, da bo to, kar izdelajo, nosilo ime velike znamke, zato se zelo potrudijo. "Haute couture" je od začetka izdelave do konca sešit na roke. V ceno je všteta tudi promocija oblačil, ki obsega vse od predstavitev na Fashion Weeku do oglasov v reviji Vogue. Z nakupom izdelka tako uveljavljene znamke drugim ljudem podamo tudi vizualno izjavo o svojem socialnem statusu. Tudi to je vredno svojega denarja. Na žalost je to zdaj eden izmed poglavitnih razlogov, zakaj ljudje kupujejo izdelke visoke mode, ne pa njihova umetniška ali estetska vrednost. Dela visoke mode kot tudi druga dela visoke umetnosti ohranjajo svojo vrednost in so odlične naložbe. To se zelo lepo pokaže pri ženskih torbicah znamke Hermes, ki se na dražbah prodajajo za več, kot so bile kupljene, saj so izvrstne v vsakem pogledu.

Izdelki hitre mode so velikokrat sešiti za omejeno število uporab, slabo krojeni in neprilagojeni različnim tipom telesa. So "fast food" mode. Hitra moda je slabo oblikovana in ni narejena trajnostno z vidika dizajna. Med drugim je ekološka katastrofa. Samo v New Yorku, ki ima 8,5 milijona prebivalcev, je bilo leta 2018 zavrženih 182 milijonov ton oblačil. To je posledica tega, da ljudje zaradi prevelike izbire in lahke dostopnosti ne znajo več ceniti izdelkov, zato jih hitro kupujejo in tudi hitro zavržejo. Tu se pokaže ena izmed prvin visoke mode: izdelki so izdelani trajnostno in niso samo za eno sezono. Tovarne, kjer izdelujejo hitro modo, kršijo vse mogoče zakonodaje in človekove pravice. Za mizerno plačo v nezdravem okolju delajo izkoriščani odrasli in, kar je najbolj pretresljivo, otroci. Te tovarne najdemo v nerazvitih državah ali pa v državah v razvoju (predvsem Indija, Bangladeš in Pakistan). Tovarne se pogosto ne držijo dogovorov pariške podnebne konference in v zrak, tla in vodo spuščajo strupene kemikalije. "Couturierji" se temu izognejo z lastnimi ateljeji ali pa vsaj šivalnicami, ki so v modnih središčih sveta. Tam so vsi kosi ročno izdelani, pod budnim očesom oblikovalca. Tako izvrstno šivalnico smo imeli celo v Sloveniji. Poleg svoje blagovne znamke je imela Mura ekskluzivna naročila za Hugo Boss in Versace, a je na žalost propadla zaradi gospodarskega kriminala.

Nakup kosa, ki nosi naziv "haute couture", zatorej ni le nakup še enega oblačila, ampak nakup umetniškega dela, statusa, rokodelske mojstrovine, zgodovine in osebnega truda vpletenih. Saj če hočemo imeti "haute couture", moramo biti pripravljeni globoko seči v žep in plačati "haut prix".

*hlače in suknjič / Dolce&Gabbana
krzno / Maison Margiela
čevlji / Salvatore Ferragamo
torbica / YSL*

Intervju z Juretom Žigonom, predsednikom DSGL

Petra Omahen

Koliko časa si že član dijaške skupnosti?

Uradno sem se dijaški skupnosti pridružil v drugem letniku, sicer pa sem bil aktiven že proti koncu prvega letnika.

Kako si postal član?

Dijaška skupnost organizira dogodke na šoli, za kar potrebuje veliko pomoči tehnikov. Njihova naloga je tehnična organizacija in izvedba šolskih prireditev, vrtenje posnetkov. Kmalu po prihodu na Ledino sem začel sodelovati pri prireditvah in so me sprejeli.

Kaj te je spodbudilo, da si kandidiral za predsednika DSGL? Si podobno funkcijo opravljal že kdaj prej?

Idejo za predsedništvo sem dobil poleti. Ni bilo tako, da bi to načrtoval že od drugega letnika, ko sem se vključil v skupnost in videl, kako zadeve potekajo. Lansko leto so me začeli spraševati, ali razmišljam o kandidaturi. In res, iz dneva v dan sem o tem bolj razmišljal, nakar sem se odločil, da bom poskusil. Zdelo se mi je, da bo prijetna izkušnja. Še nikoli prej se nisem spustil v kaj takega, ker sem poleg šole in dijaške skupnosti obiskoval še glasbeno šolo, ki sem jo kasneje zaključil. Takrat nisem imel časa niti razmišljati, da bi dobil še eno zadolžitev.

Kakšni so občutki po zmagi? Si bil med volitvami živčen?

Moj odnos do tega je bil "pustimo se presenetiti". Sem sproščen tip človeka in ni se mi zdelo vredno trošiti energije z razmišljanjem o zmagi, ker pač nisem tak. Med volitvami nisem bil živčen, kar je posledica vseh javnih nastopanj, ki zelo pomagajo pri zmanjšanju stresa. Brez izkušenj z javnimi nastopi pa je lahko zelo težko.

Kaj želiš študirati?

Lansko leto sem si še želel študirati računalništvo. Na Ledini sem vedno pomagal pri ozvočenju, poleg tega sem se doma sam izobraževal o tem in tako nadgradil svoje znanje. Takrat sem začel razmišljati o avdioprodukciji in menim, da je to tisto, kar si želim.

S čim se ukvarjaš v prostem času?

Sem član benda Lapsus, v katerem je šest članov in kjer igram bobne že tri leta, sicer pa bobne igram že enajst let. Veliko časa namenim tudi videoprodukciji in računalništvu.

Kdaj si se prvič začel ukvarjati s tehniko?

Poglobljeno sem se začel ukvarjati med osmim in devetim razredom, ko sem si kupil prvi boljši računalnik. V devetem razredu sem posnel video za valet, v prvem letniku pa sem večino časa namenil gledanju posnetkov o računalništvu in zvoku.

Kdo te je spodbudil k temu?

Nihče od staršev ni v teh vodah. Oče je arhitekt in je računalnik velikokrat odnesel na faks k računalničarju in takrat sem dobil željo, da bi se o tem tudi sam kaj naučil. Oče me je navdušil za fotografijo in me spodbujal k ustvarjanju na tem področju. Zanimanje za zvok in sliko pa se je rodilo sproti.

Ali kot tehnik pogosto sodeluješ v šolskih projektih? Ti to velikokrat poseže v prosti čas?

Ves čas v dijaški skupnosti, gledališki skupini Carpe diem pa tudi pri kakšnih manjših prireditvah. To je moj prosti čas, to počnem z velikim veseljem.

Kaj je tvoj največji dosežek na tem področju?

Eden mojih največjih dosežkov je video ob 50-letnici Mladike, v prihodnosti pa upam, da bo prihajajoči album mojega benda.

Mnogokrat pomagaš pri šolski dramski skupini Carpe diem. Kaj vse delaš? Se ti je kdaj zgodilo, da si "padeš" v igro in pozabil prestaviti luči, glasbo?

Lansko leto na primer so me potrebovali za ambientno glasbo, ko so se menjali prizori, teme, scene, da publika ostane v zgodbi. To je bila moja naloga. Ustvarjal sem tudi zvočne efekte. Nikoli nisem odtaval in pozabil prestaviti glasbo, luč in tako dalje. Po toliko vajah ti pride v podzavest in veš, kdaj moraš kaj narediti.

Kakšni so tvoji cilji? Se po kom zgleduješ?

Da bi s tem začel služiti denar. To so moje sanje. Posvetil se bom tistemu, v čemer bom uspešnejši. Kar bo ostalo, bo moj hobi ali celo moja stranska služba. Todd Sucherman je po mojem mnenju eden boljših bobnarjev. V užitek mi ga je gledati med igranjem in poskusiti kakšno njegovo vajo.

Jure Žigon
fotograf / Filip Živković

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Tara Čačič

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Naša pot se je začela z vožnjo z vlakom do mesta sanj. Avstrijska prestolnica je znana pod tem imenom, saj je na Dunaju živel in večino svoje kariere delal oče psihoanalize Sigmund Freud. V tem času, ko je živel na Dunaju, je pomembno vplival na mesto, ki je zaradi njega danes znano kot rojstni kraj psihoterapije. Če ste bolj kot nad psihologijo navdušeni nad glasbo, Dunaj verjetno poznate kot mesto glasbe oziroma kar kot svetovno prestolnico klasične glasbe, saj je v avstrijskem glavnem mestu živelo in ustvarjalo več skladateljev kot v katerem koli drugem mestu.

Zaspane noge je po osemurni vožnji najboljše zbuditi z vrtenjem okoli svoje osi pred železniško postajo in na GPS-u na telefonu ugotavljati, v kateri smeri je stanovanje za naslednje tri dni. Naše stanovanje je bilo dobrih dvajset minut hoje iz centra mesta. Potem ko smo se udobno namestile in skuhale špagete za kosilo, je sledil klasičen ogled mesta – izgubljanje po mestu, hoja brez cilja in pridobivanje občutka za mesto. Slučajno smo prispele do Prirodoslovnega muzeja in se odločile, da v njem preživimo dve uri do zaprtja. Svoj prvi dan na Dunaju smo proslavile s špageti za večerjo (špageti so bili naš zajtrk, kosilo in večerja ves čas bivanja na Dunaju, ker je hrana res draga).

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Drugi dan je bil namenjen palačama Schönbrunn in Belvedere. Google maps je rekel, da je do Schönbrunna ena ura vožnje z metrojem, zato smo vstale že ob sedmih. Vožnja nam je vzela le nekaj minut in ob 9. uri, ko so prihajale prve skupine kitajskih turistov, smo že končale ogled prve postaje dneva in bile na poti do druge. V vrtovih palače Schönbrunn je bil leta 1752 zgrajen živalski vrt. Je najstarejši in edini baročni živalski vrt na svetu. Nekoč je bil v lasti cesarice Marije Terezije in cesarja Franca I. S svojo prvotno baročno arhitekturo velja za najlepši živalski vrt na svetu.

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Zadnji večer smo si vzele čas za eno najbolj priljubljenih turističnih znamenitosti Dunaja, zabaviščni park Wurstelprater ali na kratko Prater. Pod najstarejšim panoramskim kolesom na svetu smo s sladkorno peno iz glav preganjale strašne prizore iz hiše strahov. Če se želite dobro prestrašiti in pognati kri po žilah, predlagam Hotel psycho. In ker se bliža december, čas obdarovanja in božiča, naj povem še to: Snežne krogle niso izumili v Božičkovi tovarni, ampak na Dunaju leta 1900, ko je Erwin Perzy poskušal izboljšati svetlost žarnic v kirurških svetilkah. Namesto tega je pač izumil snežno kroglo. Perzy in njegov brat sta odprla trgovino s snežnimi krogлами, v prvi snežni krogli pa je bila imitacija bazilike v Mariazellu.

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Naslednji dan je ponovno sledila vožnja z vlakom do Bratislave. Vožnja ni trajala dolgo, saj sta Dunaj in Bratislava najbližji si glavni mesti v Evropi – razdalja med njima je približno 60 kilometrov. V slovaški prestolnici smo preživele samo en dan. Ogledale smo si staro mestno jedro in bratislavski grad. Hrib, na katerem stoji grad, je bil naseljen že v pozni kameni dobi. Prvi znani prebivalci so bili Kelti, ki so tu ustanovili utrjeno naselje, imenovano Oppidum. Skoraj vedno se lahko z gradu vidi sosednjo Avstrijo, me pa smo zaradi lepega vremena videle tudi svojo naslednjo postajo Madžarsko.

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Z drugo najstarejšo podzemno železnico v Evropi (najstarejša je v britanski prestolnici) smo se odpeljale do mestnega parka, kjer je največje zdravilišče v Evropi. V Budimpešti je več termalnih izvirov kot v katerem koli drugem glavnem mestu in tudi največji sistem jam s termalno vodo. Če obiščete Budimpešto, obiščite tudi zdravilišče Széchenyi. Če ste vraževerni, predlagam, da pred maturitetnim esejem za slovenščino obiščete kip, ki lahko izboljša vaše pisateljske sposobnosti. Kip v mestnem parku, ki prikazuje neznanega kronista iz 13. stoletja, ima čudežne moči. Legenda pravi, da vas bo dotik njegovega peresa blagoslovil z odličnimi sposobnostmi pisanja. Lahko pa se naučite kakšen Houdinijev trik v njegovem muzeju – na primer kako izpuhteti, ko vas profesor pokliče pred tablo. Iluzionist Erich Weisz, bolj znan kot Harry Houdini, se je rodil v Budimpešti leta 1874. Zaslovel je z iluzijami, pri katerih je izginil in se pojavil na popolnoma drugem kraju ter se reševal iz nemogočih situacij (policijske lisice, prisilni jopič ...). Trdil je, da ne čuti bolečine. Eden izmed njegovih učencev je hotel to preizkusiti. Houdini je privolil in prejel več močnih udarcev v trebuh, ki so povzročili razlitje slepiča, zaradi česar je umrl. Danes je njegovo ime sinonim za zahtevne in presenetljive iluzije.

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Dunaj, Bratislava, Budimpešta

Tajra Abdaković
fotograf / Loti Rajič

Na kateri faks naj se vpišem?

Daša Škof

Spadaš med večinski del gimnazijcev, ki ne ve zagotovo, na katero fakulteto se vpisati vse do teden dni pred vpisnim rokom? Ta test ti bo razkril, kam zares spadaš (ali vsaj, kam zagotovo ne). Obkroži številko pred vsako trditvijo, ki velja zate, in nato poglej, katero številko si največkrat obkrožil.

- 1 Med blok uro slovenščine lahko mislim še na kaj drugega kot na bližajočo se malico.
- 2 Ko me profesor Šmid ne spusti na stranišče, se pogosto sprašujem o pravem pomenu svobode.
- 3 Ko me profesor matematike pokliče pred tablo, mi to polepša teden.
- 4 Gneča na hodnikih med odmori me zelo moti in zdi se mi, da bi bilo treba dijake nekoliko bolje organizirati.
- 5 Od omaric do učilnice 113 lahko pridem v manj kot minuti in pol.
- 6 Vedno ko nam profesor daje veliko naloge, se mi zasmili in sprašujem se, kakšne travme je doživljal v otroštvu, da so ga prisilile v taka grozna dejanja in čustveno otopelost.

- 1 Do zdaj sem prebral vsa domača branja pri slovenščini (obnova na dijaškem ne šteje).
- 2 Ko mi sošolec ne pusti prepisati naloge, več dni razmišljam o tem, kakšen je pravi prijatelj.
- 3 Čudne besede in govoričenje, ki prihaja iz ust profesorja matematike, razumem tudi brez pomoči inštrukcij.
- 4 Na poti do šole še nikoli nisem hodil po kolesarski progi v upanju, da me nekdo povozi in se bom tako izognil testu, saj strogo spoštujem prometna pravila.
- 5 Po športni vzgoji se ne počutim kot prepoten, napol mrtev cmok. Nasprotno, počutim se ... (hm, občutka ne znam poimenovati, ker ga še nikoli nisem doživela, op. a.).
- 6 Zaradi gore testov sem pogosto depresiven in se ob tem sprašujem, kako bi lahko izboljšal svoje mentalno stanje.

- 1 Pri slovenščini še nikoli nisem pozabil Branj, ker si jih pripravim že dva dni prej, saj komaj čakam, da začnemo brati novo besedilo.
- 2 Pred celoletnimi testi pogosto razmišljam o nastanku sveta in svoji veri, da vem, kateremu božanstvu darovati kruh ter žgano pšenico v zameno za pozitivno oceno.
- 3 Med fizikalnimi vajami sem sproščen in se precej zabavam.
- 4 Ko vidim nekoga, ki hodi po napačni strani stopnic, bi ga najraje spotaknil oziroma to tudi naredim.
- 5 S svojo hitro hojo sem do Hoferja ali Spara med odmorom že večkrat prispel pred vsemi drugimi ledinci.
- 6 Med testom pomagam sošolcu, ki nima pojma, saj poznam pravi namen ega in ga zato znam dobro krotiti.

največ odgovorov 1

Filozofska fakulteta – slovenistika
Če si pripravljen učiti pisanje eseja, me, prosim, kontaktiraj.

največ odgovorov 2

Filozofska fakulteta – filozofija
Če ne obiskuješ debatnega krožka, bi se moral vpisati.

največ odgovorov 3

Fakulteta za matematiko in fiziko
Če se poznavam, mi verjetno nisi preveč všeč.

največ odgovorov 4

Fakulteta za pomorstvo in promet
Imaš srečo, ker običajno na nobenem programu ni omejitve.

največ odgovorov 5

Fakulteta za šport
Imaš rjave lase, si srednje rasti, te profesorica Šilc Trček ne pozna in si pripravljena namesto mene odteči cooperja? Plačam ti 20 evrov.

največ odgovorov 6

Filozofska fakulteta – psihologija
Svetujem ti, da ne špricaš ur psihologije, tudi če imaš profesorja Prhavca.

Oskar Mastnak - Sokolov
fotograf / Filip Živković

Oskar Mastnak - Sokolov

Pika Miškulin

Oskar Mastnak - Sokolov je dijak četrtega letnika, ki ga zanima veliko stvari. Piše za tehnološki spletni magazin Maklus, igra v dramski skupini Satirikon, obvlada klavir, po najnovejših novicah pa je nova okrepitev v ledinskem dramskem krožku Carpe diem. Dramski skupini Satirikon se je pridružil v osmem razredu, v resnejšo skupino, kjer se pripravljajo na študij na AGRFT, pa je pravzaprav prestopil šele lani. Kljub temu da nimajo veliko nastopov, je pridobil ogromno izkušenj. V glavnem se ukvarjajo z improvizacijo. "Razdelijo nas v pare ali skupine po tri in vsaka skupina dobi svojo temo. Potem nam povejo, kaj smo naredili narobe, in nas s tem veliko naučijo." Prav posebnega človeka, ki bi ga navdušil za igranje, ni bilo. "V osnovni šoli se nas je nekaj pridružilо dramskemu krožku, veliko jih je sicer obupalo, jaz pa sem vztrajal."

Pred leti se je s prijateljem iz Celja, ki je lastnik spletne strani Maklus, udeležil koncerta Ritem mladosti. Prijatelj ga je povabil k sodelovanju in Oskar je seveda privolil. "Vedno me je zanimala tehnologija. Priskrbijo mi testne naprave, na primer nov telefon, ki ga en mesec uporabljam, in potem napišem oceno." Kljub vsem obveznostim sodeluje na ledinskih prireditvah. V prvem letniku je bil član pevskega zbora, v drugem letniku je v mestni hiši vodil prireditev Kulturni ambasador Gimnazije Ledina, poleti je sodeloval pri snemanju filma ob 50-letnici Mladike. Šolske obveznosti opravi zadnji hip. "V bistvu sem nasprotje discipliniranosti, vedno čakam na zadnji trenutek, ampak za zdaj mi je še vse uspelo."

O filmski sceni v Sloveniji pravi, da se mu slovenski filmi zdijo veliko bolj "umetni" kot angleški, a to je verjetno zato, ker je angleščina tuji jezik in se mu pri igranju zdi naravnejša kot slovenščina, pri kateri uporabljajo knjižne izraze, ki jih v resničnem življenju ne. Priporoča komedije Luke Marčetiča, ki so mu zelo všeč.

V prostem času je zelo "basic". Druži se s prijatelji, gleda serije in filme ter igra klavir. Rad bi študiral psihologijo, mogoče pa bo poskusil srečo na AGRFT.

Ledincem bi rad sporočil to, da "na Ledini ni tako bad, kot se mogoče kdaj zdi. Druge jih mučijo še bolj".

Perrine Šmarčan
fotograf / Loti Rajič

Perrine Šmarčan

Pika Miškulin

Perrine Šmarčan je polno zaposlena dijakinja tretjega letnika, ki svojo življenjsko pot odpoje. Pri rosnih 17 letih je najmlajša članica muzikala Briljantina, svojo vlogo pa je že odpela v muzikalu Mamma Mia. Verjetno ste jo videli že na mnogih ledinskih prireditvah, saj si vzame čas tudi za nas ledince. Njeno ime je zelo zanimivo. Je staro francosko ime. Njena mama je rada gledala smučanje in v 80. letih je bila zelo uspešna smučarka Perrine Pelen. Mami je bilo ime všeč. A ime Perrine je dobila po mamini prijateljici iz Francije.

Že kot otrok je veliko pela, skakala in plesala. Ko je bila stara šest let, se je prijavila na avdicijo za otroški pevski zbor RTV Slovenija in bila sprejeta. Osem let je pela v zboru, vmes je začela še solo peti. Igrala je tudi klavir, čeprav sprva ni bila sprejeta v glasbeno šolo, ker so ji rekli, da nima posluha. Zdaj na ure klavirja ne hodi več, pravi, da nanj ne zna več igrati. Še nikoli ni poskusila sama napisati pesmi, saj ni imela časa za to. "Besedilo bi mogoče še šlo, ampak za melodijo bi morala igrati inštrument," pravi. Meni, da bi ji pisanje besedil morda šlo dobro, saj tudi spise v šoli piše z lahkoto, poleg tega pa jo tudi profesorica za petje spodbuja k pisanju.

Njen vzornik je George Michael, saj "od njegove smrti zame obstaja skoraj le še njegova glasba". Bil je umetnik, ki je pisal zelo močna besedila, prinesel čisto nov pogled na glasbo, imel je zelo dober glas in bil prvi, ki se je odločil prekiniti pogodbo z glasbeno založbo in svojo glasbeno kariero nadaljevati sam. Iz današnjega obdobja ji je najbolj všeč John Mayer, ki ima zelo kvalitetne komade, ki so bolj "old school" značaja. Od vseh glasbenih zvrsti ji najbolj ustreza jazz.

Pred kratkim je z ekipo Briljantine nastopila v prvi predstavi. Pravi, da so bili občutki po predstavi neopisljivi. "Ko vidiš, da se ti občinstvo smeji, ker imaš res smešne replike, in da uživajo, ti to polepša dan. Sploh ne misliš na tremo, saj za te misli ni prostora, misliš samo na to, da boš šel na oder, da boš od sebe dal 150 odstotkov, in potem samo še uživaš." Za avdicijo ji je povedala profesorica petja Nina Kompare Volasko. Zdelo se ji je, da je to usoda, saj sta z Majem Vrhovcem lani na Ledinski čestitki zapela pesem iz muzikala z naslovom You're the one that I want.

Velikokrat nastopi tudi na ledinskih prireditvah. "Glede na to, da smo najstniki, razumem, da vseh ne zanimajo vsi komadi. Ampak če si glasbenik, hočeš nastopiti s kvalitetnim komadom, a taki večine mladih ne zanimajo." Povedala je, da dijaki velikokrat odhajajo iz dvorane med nastopom ali pa gledajo v telefon. Meni, da si vsak nastopajoči zasluži vsaj malo strpnosti in spoštovanja, saj je navsezadnje v svoj nastop vložil veliko truda in energije. O prijavi na šov Slovenija ima talent ali X Factor ne razmišlja, saj pravi, da je to kuhinja.

Na sebi ne bi spremenila ničesar, saj ima vsak svoje pluse in minuse in ravno to je tisto, kar človeka naredi posebnega. Ledincem bi rada sporočila, da je vredno zdržati zaradi zadnjega poklona, ko občinstvo vstane, ko žvižgajo in ti ploskajo, ko s tabo pojejo in plešejo. V vsaki situaciji je poklon in zaradi tega poklona je vredno vse.

M50

Mladika bo naslednje leto praznovala 50-letnico izhajanja. Ob tem jubileju so Tim Topić, Filip Živković in Jure Žigon posneli filmski poklon Mladiki. Film M50 bo premierno predstavljen v četrtek, 15. novembra 2018, ob 13. uri v učilnici 115. Sledila bo okrogla miza, katere se bodo poleg ustvarjalcev filma udeležili nekdanji mentorici profesorici Vlasta Luštek in Nadja Gliha Olenik ter nekdanja urednika Vasja Čepič in Rok Pečečnik.

V vsaki od letošnjih števil bomo objavili pregled razvoja Mladike in drobec člankov iz njene bogate zgodovine. V prvi številki je to obdobje od leta 1969 do 80. let 20. stoletja, v drugi številki obdobje od 1980 do 1999, v tretji pa obdobje od 2000 do danes.

Mladikine korenine segajo še desetletje dlje v preteklost, kot je leto 1969. Prvi literarni list, ki je izhajal na učiteljsku, predhodniku Gimnazije Ledina, se je imenoval Preliv. Prva številka je izšla v šolskem letu 1958/59. Pod tem naslovom je izšel še leta 1959/60, iz obeh obdobj pa sta ohranjena le po en izvod prve številke oz. niti ni podatka, ali je bila izdana še kakšna številka. V prvi številki leta 1959/60 je pesmi Želim te in Intimnost objavil dijak učiteljska, kasnejši pesnik Niko Grafenauer. Preliv se je v šolskem letu 1960/61 preimenoval v Resljevo 12 in pod tem imenom je revija z literarnim značajem vztrajala vse do februarja 1969, ko je izšla prva številka Mladike. K izbiri novega naslova glasila je uredništvo povabilo vse dijake, a podatka, zakaj so se odločili za ime Mladika, ni.

Mladika je bila do sredine 70. let predvsem literarna revija. V njej so dijaki in dijakinje objavljali predvsem pesmi in prozne prispevke z ljubezensko vsebino, v katerih so izražali hrepenenje in bolečino ob neuslišani ljubezni ali razhodu z ljubljeno osebo, nekaj prispevkov se nanaša na problematiko najstniške nosečnosti, nekaj pa jih odslkava težke socialne razmere, v katerih so živeli dijaki ali ki so jih poznali iz svojega okolja.

Želja uredništva je ves čas bila, da bi uvedli stalne rubrike, denimo: poročila o delu krožkov, pisma pisateljev dijakom učiteljska, intervjuje s profesorji, ankete, humor in križanke, kar jim je včasih bolj, včasih manj uspelo. Predvsem pa so pozivali dijake, naj ne pišejo samo sentimentalnih ljubezenskih prispevkov, temveč tudi o drugih težavah mladih ter dogodkih v svetu (tako je denimo v 3. številki 1968/69 izšel članek o pristanku na Luni, v 1. številki 1972/73 pa razmišljanje o vojni v Vietnamu).

Dijaki so svoje prispevke oddajali v škatlo na hodniku, uredništvo pa je slabe literarne prispevke izločilo in v nekaj številkah neusmiljeno zapisalo, zakaj kakšnega prispevka niso objavili. Posledično so dobivali manj prispevkov, saj so s tem prestrašili bolj občutljive in sramežljive pisce. Uredništvo je moralo paziti, da vsebina revije ni šla v nos komunistični oblasti. To jim ni uspelo pri izdaji 1. številke 1973/74, katere izid se je zakasnil, saj so šele v tiskarni ugotovili, da sta med prispevki tudi dve besedili z neprimerno versko vsebino, zato so izdajo ustavili, sporni besedili izločili in ju nadomestili z drugimi.

V šolskem letu 1976/77 je uredništvo dobilo mentorja. Vsako številko je prevzel drug profesor (prva mentorica je bila profesorica slovenščine in dolgoletna mentorica dramskega krožka Vera Bizjak). Revija je začela izgubljati svoj literarni značaj, v ospredje so stopila poročila o dogodkih na šoli ter prispevki z družbeno-politično tendenco (v mladih spodbuditi zanimanje za zvezo komunistov in jih vzgojiti v odgovorne in angažirane člane socialistične družbe), besedila v čast domovini in komunistični revoluciji ... Kljub temu so bile vmes posamezne številke popolnoma literarne, 3. številka 1976/77 je prinesla celo izključno angleške in nemške literarne prispevke.

Mojca Lotrič,
mentorica Mladike

prva naslovnica Mladike (februar 1969)
avtor / neznan

NOVOLETNI PLES

Tik pred novim letom so nam dekleta iz 4. c pripravile novoletni ples, na katerem so igrali Sinovi iz Ljubljane. To je bil za našo šolo izjemen dogodek, saj so take prireditve pri nas zelo redke. Sinovi so se pokazali kot dobri instrumentalisti in pevci. S svojim izbranim repertoarjem so navdušili prav vse, saj so igrali vse vrste pop glasbe. Posebna poslastica za ljubitelje moderne glasbe je bila prav gotovo odlična izvedba skladbe Time of a season. Vsi prisotni so bili navdušeni nad vokalno izvedbo Vilija Lippaia Gin House in When the Man loves a Woman. Edina luknja v celotnem programu je bila slaba izvedba Young Woman. S Sinovi je nekaj minut igral tudi Tomaž Domicelj, ki je skupaj z bas kitaristom, orglarjem ter bobnarjem improviziral nekaj instrumentalnih skladb. Medtem ko sta kot pevca blestela bas in solo kitarist, zadnji ob petju pesmi ansambla Bee Gees, je bil najboljši instrumentalist orglar Prle, ki je navdušil z odličnimi improvizacijami. Torej, želimo si, da bi bilo pri nas še več takih kvalitetnih prireditev, kot je bila ta. Še enkrat hvala dekletom iz 4. c, ki so ples priredile, in čestitam za odlično organizacijo.

ToP 4. a

DISCO KROŽEK

Dijake vabim k sodelovanju pri Disco krožku, ki bo na naši šoli. V njem naj bi se zbrali ljubitelji pop glasbe, ki bi se shajali enkrat tedensko, se pogovarjali o novostih iz sveta pop glasbe in poslušali plošče. Podrobnosti boste izvedeli na oglasni deski.

ToP 4. a

— *Mladika 1968/69, št. 2* —

LEPA NAŠA DOMOVINA ...

Čeprav mi je bilo že večkrat za kako stvar žal, mi letos ni bilo popolnoma nič, da sem šla na ekskurzijo po Jugoslaviji. Domov sem dobila dopisnico s tako vsebino: Odhod 3o. VIII. ob 24h izpred Kinoteke. Ne pozabi zdravstvene, osebne in izkaznice PZ. Seveda, če smo se že toliko trudili, da bi naša ekskurzija potekala v redu, bom pa še te tri izkaznice nekam stlačila. Dan pred mojim odhodom je bilo doma zelo prijetno. Torba je bila premajhna, stvari, ki bi jih rada vzela s seboj, pa preveč. No, nič zato. S seboj sem vzela samo najbolj nujne stvari: hlačni kostim, še ene hlače, pet bluz, jopico, dve obleki, kopalke, dvoj e čevljev, sandale, tri brisače, dvajset konzerv (mama se je bala, da bi njena mala punčka umrla brez nje). Seveda tudi na Franceljnovo sliko in toaletni pribor nisem pozabila, tako da sem komaj našla še malo prostora za izkaznice. Pred Kinoteko sem prišla za vsak slučaj uro prej. No, na moje veliko veselje smo avtobus čakali samo še eno uro. Tako smo se iz Ljubljane odpeljali že 31. VIII. ob enih. Nič hudega, če smo imeli zamudo, saj ni bila zadnja. Kdo bi si za tako malenkost žrl živce! Naj vam najprej predstavim naše častite profesorje, ki so se odločili, da bodo z nami "romali" po naši domovini. Upam, da mi naša Miška – pardon, profesor Oblakova – ne bo zamerila, če začnem kar pri njej. Najprej ji je bilo po našem mnenju malo dolgčas, potem pa smo se z njo čudovito razumeli. S seboj je imela neločljivega prijatelja – toaletno torbico. Sicer je bila naš blagajnik in vedno je našla kak dinar, ko so bile naše denarnice že osušene. Druga je bila Breda – profesor Jelenčeva. Kot dober psiholog se je odlično razumela z nami in priporočam vam, da jo povabite s seboj tudi vi. In nazadnje še naš ubogi Ivanček Križnarček. Od vseh je imel največjo smolo. Gnojil se mu je prst, zato je moral pridno hoditi po injekcije in jesti pilule, s katerimi ga je zalagala Breda. Čisto na koncu smo pa še MI – 36 divjakinj, letošnjih četrtih letnikov.

— *odlomek; reportaža z ekskurzije po Jugoslaviji, Mladika 1969/7o, št. 1* —

TO JE MAJHEN KORAK ZAME, TODA VELIK ZA ČLOVEŠTVO

Človek se je že od nekdaj spraševal o vsem, česar ni poznal in ni razumel. Najprej je hotel spoznati svet, ki ga obdaja in ki v njem živi. Od kod dež? Kaj je tista sila, ki dahne spomladi v zemljo, da poženejo iz nje trava in rože? Ko je spoznal glavne zakonitosti življenja na zemlji, se je ozrl v nebo in vprašal: Kaj pa je tam? Je tudi tam življenje? Kaj so zvezde? Na ta vprašanja je človeku najprej odgovarjala religija, vendar njen odgovor človeka ni zadovoljil. Razvijala se je znanost, razvijala se je tehnika in človek je prihajal do novih spoznanj. Najbližji planet, ki kroži okrog Zemlje, je Luna. Človek je zračunal njeno velikost in potem si je zaželel, da bi odšel tja sam. Zemlja postaja vsa manjša in manjša, ker število ljudi raste iz dneva v dan. In človek se je odločil. Nekega dne je bila preko vse zemlje razglašena novica: "V vesolje je poletelo prvo živo bitje z našega planeta – Lajka." To je bil odločilen korak, ki je pospešil razvoj znanosti. Z vsemi silami so se znanstveniki lotili še mnogo težje naloge: ladje, ki bi ponesla v vesolje človeka. Stotine znanstvenikov se je pripravljalo na ta podvig, milijoni ljudi so nestrpno pričakovali rezultate: Jurij Gagarin je bil prvi človek, ki je poletel v vesolje. Z mrzlično naglico so se raziskovanja nadaljevala. Dve največji svetovni velesili sta se spustili v tekmovanje, katera bo prej osvojila Luno. ZDA in SZ sta začeli pošiljati v vesolje neštete umetne satelite, pa tudi rakete s človeško posadko, ki so leteli okrog Lune. "Letimo okoli Lune, opazujemo njene kraterje in puščave, čemu bi se ne spustili na njeno površino?" Človek naj bi tako stopil na Luno. Prvi človek z našega planeta. Kaj bo pomenil ta korak? Pomenil bo odprto pot v vesolje, nov uspeh človeštva nad naravo, nad razdaljo bilijonov in bilijonov kilometrov. Nekega dne bo prav vsak lahko poletel na Luno. Morda bodo tam nekoč živeli ljudje? Pred pol leta so vstopili v vesoljsko ladjo trije možje, ki jim je bila dana naloga: stopiti na Luno. Znanstveniki so računali in merili, zdravniki so spremljali te tri hrabre može, ves svet je čakal: "Bodo uspeli ali se bodo za vedno izgubili v vesolju?" Uspeli so. Armstrong je odprl vrata kabine in se počasi in okorno spustil po lestvi na Lunino površino. Še stopinja in prvi človek je stal na Luni in rekel: "To je majhen korak zame, toda velik za človeštvo."

Katja

— *članek o pristanku na Luni, Mladika 1969/71, št. 2* —

SVINJARIJA

Sobotni ples 23. marca je ostal pri besedah, strganih plakatih, kreganju, nerazumevanju in zunaj, na cesti. In to samo zaradi principa?! Ker so tako sklenili na profesorskem zboru, ker se je tudi mladinska konferenca strinjala s tem??? S tem, da v šolski telovadnici ne sme biti plesa in se ne sme hoditi v čevljih!, ker je nehygienično. To je res in s tem se strinjam. Toda tova ... ne, niste tovariši. "Vi" – to bi le rad rekel, povsod delamo izjeme in upoštevamo okoliščine: če se slučajno pozabi zvezek, če ima avtobus zamudo, če kdo ... če ... To le zaradi principa in ker so bili le načelno za, se je zgodila svinjarija. Pravzaprav telovadnica je ostala čista (če ne upoštevamo prahu, ki ga z dresi in hlačami dan za dnem brišemo, pa vseeno še ostane). Izjeme niso mogli narediti, zato ker je bilo sklenjeno, da se ne sme, zato, ker se je 3. c "pištolila" ... čeprav je šlo za ples, kot mislim vemo vsi, za pomoč učenki 2. a razreda, ki se ji je zgodila nesreča. Nobena prošnja ni omajala trdih fizikulturnikov, ki so se hudo potrudili – za naše zdravje. Pravzaprav, po telovadnici se valjamo mi, profesor vendar ne bo mazal hlač. In naše zdravje pred dobrim mesecem: ko smo požirali omet in apno ter hodili s čevlji po razredih, s copati po svinjariji in s copati po telovadnici – saj so copati obvezni? Takrat nismo umrli in tudi pred leti ne, ko so bili plesi dovoljeni.

BILL

— *razburjen članek zaradi odpovedi plesa v šolski telovadnici, Mladika 1968/69, št. 4* —

TUDI TO JE DEL NAS – MLADIH!

"Lani sem začela hoditi v srednjo šolo. V razredu sem imela dve, tri sošolke, ki so se vedno hvalile, kako jim je bilo lepo, ko so se zabavale s fanti. Hotela sem biti takšna kot one. Vse bolj pogosto sem zahajala v njihovo družbo. Bile so mi vzor in v vseh stvareh sem jih posnemala. Takoj sem sprejela predlog znanca, naj grem z njim, saj so tudi one tako delale. Prvič mi ni bilo všeč, a vztrajala sem. Počasi sem se navadila. Prijela sem ga pod roko in šla z njim že, če mi je samo namignil. Pa ne samo z enim. Bilo mi je že vseeno, s kom grem. Ni bilo važno, ali se poznav a li ne. Saj so tudi one tako delale. In sedaj, saj sama vidiš, sem noseča. Toda najhuje je to, ker niti ne vem, s kom. Kaj mi sedaj preostane drugega, kot da naredim splav. Rešila se bom otroka, sramote in vprašanja, kdo je sploh njegov oče."

— *odlomek; Mladika 1976/77, št. 1* —

TITO Z DELEGATI IZ ČRNE GORE

— objava prvih fotografij, Mladika 1976/77, št. 4 —

ODMEV NA VESELI VEČER

Kakor lani so tudi letos pripravili dijaki IV. B Veseli večer. Program so sestavili sami. Lani se mi je zdelo bolj zanimivo. Ob tem pa ne mislim trditi, da mi letošnji program ni ustrežal. Mogoče mi je bilo lani bolj všeč, ker sem to prireditev gledala prvič. Prvič pa je seveda vse bolj zanimivo. Program je bil poln humorja. Prve točke so bile sicer smešne, a sem se morala skoraj prisiliti k smehu, ker so predvajali že "zlajnane vice". Zadnje točke so bile veliko bolj zanimive, ker so pokazali dijaki svojo domišljijo, duhovitost in iznajdljivost. Izredno zanimivi sta bili točki: TV-dnevnik in recepti za sodobno kuhinjo. Imela sem občutek, da je večini ugajala zadnja točka. Tu je Boris igral pacienta, ki je skoraj zmešal zdravnico. Boris je dokazal talent in nadarjenost za igranje. Med predstavo sem večkrat slišala, da bi Boris na vsak način moral postati igralec. Dve točki je izvedla dijakinja, ki je pri klavirju pokazala svoje znanje. Ob spremljavi klavirja je zapela dve pesmici, eno celo v angleščini. Zanimivo pa je to, da je besedilo in skladbo napisala sama. To je prav zares pohvale vredno. Imam občutek, da je IV. B prijeten razred in da je tam smeha vedno dovolj, po zaslugi nekaterih.

Nada Zaletelj

— Mladika 1974/75, št. 1 —

TESTIRAJTE SE

1. Ali imate pogrizene nohte?
Da (4) Ne (2)
2. Ali govorite potihó?
Da (4) Ne (2)
3. Ali sanjate ponoči kdaj o stroškovnih nosilcih ipd.?
Da (3) Ne (1)
4. Ali nosite zapeto haljo?
Da (2) Ne (0)
5. So vam bolj všeč listnata kot iglasta drevesa?
Da (0) Ne (2)
6. Imate raje jesen kot pomlad?
Da (3) Ne (1)
7. Vam je bolj všeč rdeča barva kot modra?
Da (3) Ne (5)
8. Ali imate raje jutra kakor večere?
Da (2) Ne (4)

Seštejte točke!

Do 16 točk
Ste samozavestni in pogumna oseba. Ne zanimajte se za malenkosti in se redko razburjate. Zadovoljni ste sami s seboj in s svojo okolico.

Od 17 do 22 točk
Včasih ste zelo živahni in veseli, drugič pa postanete slabe volje in melanholični, vendar samo dokler je slabo vreme ali pa imate na grbi kake sitnosti.

Nad 23 točk
Preveč si ženate vsako stvar k srcu in nalagate si več dela, kakor ga v resnici zmorete. Najboljše zdravilo za vas bodo vsekakor bližajoče se počitnice.

— Mladika 1976/77, št. 2 —

Kako izbrati kostum za naslednjo noč čarovnic?

Lora Zver

Ali že spet razmišljaš, da bi bil/a za noč čarovnic profesor Iršič? Si bil/a že petkrat zaporedoma Batman in ti je kostum zdaj že premajhen? Si hotel/a biti Harley Quinn, ampak ti hlačke ne stojijo? Ne skrbi več! Zate imam nekaj idej, da ti ne bo treba že spet dati rjuhe čez glavo in se pretvarjati, da si Gandalf.

Črtomir

Za to potrebuješ:

- hlače, ki jih ima tvoj oči za rezanje žive meje,
- očetove čevlje za v gozd,
- staro jopico od dedija,
- rjavo jakno za gobe nabirat.

Recitiraj “*Gremo v boj za svobodo!*” in glej razžaljeno v en kot.

Saloma

Za to potrebuješ:

- dve kači, da si ju daš na glavo,
- za obleko staro zaveso,
- lobanjo svojega ljubimca.

Recitiraj “*Prinesite mi njegovo glavo na pladnju.*”

Matiček

Za to potrebuješ:

- Nežko,
- hlapčevsko obleko (klobuk, hlače, cokli, srajca),
- vrtnarske škarje.

Hamlet

Za to potrebuješ:

- črn plašč, ki plapola za tabo,
- lobanjo,
- seksi lase,
- meč.

Globoko zri pred sebe in svojo simpatijo zasleduj po hodniku.

Hlapci

Za to potrebuješ:

- hlapčevsko obleko,
- rožni venec,
- vile.

Deri se na druge, da ti že veš, kaj je prav in kaj narobe (najbolje bo, da vse ozmerjaš z antikristom).

Lahko si pa Kekec in si na glas dereš pesem “Kaj mi poje ptičica” od doma pa do svoje prijateljice.

Zakaj 47-ka vedno zamuja?

Lora Zver

Lahko mu rečeš 47-ka, vrhnčan ali pa “un bus, k je vedno prepoun”. Pa ne, da ne maramo tega avtobusa, nasprotno – zvečer, ko čakaš nanj v mrazu in ga končno zagledaš, kako se počasi približuje postaji, začutiš metuljčke v trebuhu, ali pa zjutraj, ko ga vidiš, da je končno prispel po 20 minutah zamujanja, in veš, da se ne boš mogel uresti ali pa razložiti prfoksi, zakaj si zamudil pol ure, tvoje srce vseeno prevzame toplina.

Ampak četudi vemo vse to, še vedno ne vemo, zakaj zamuja. Lahko bi bilo zaradi tega, ker:

- mu je počila guma,
- se je sprednje okno zaradi vožnje povsem razbilo in zdaj padajo delci stekla po avtobusu,
- je gospod avtobusar skočil v Mercator po malico,
- se je gospod avtobusar šel ven pogovarjat s svojim krčmarjem,
- je gospod avtobusar šel na čik pavzo,
- ta avtobus pač zamuja.

Kaj narediti oziroma reči profesorici, da ne dobiš neopravičene (in potem tudi ukora):

- “Gospa profesorca, js sm dons zamudila, kr je pr ns snežil.”
- “Jooj, gospa, se zlo opravičujm za zamudo, ampak avtobusu je guma počla.”
- “Sm mogla drva zlagat pa sm zato na bus zamudila.”
- “Perilo sm mogu obest.”
- “Avtobus mi je spelu direkt pred očmi.”
- “Oči mi je reku, da morm živo mejo porezat.”
- “Pes se je pokakal sredi dnevne sobe.”

Če ti profesorica reče, da če zamujaš, moraš na glavno po opravičilo, se ne obremenjuj, tako ali tako ti ga ne bodo dali, zato pojdi raje na kavo ali pa v Pečjaka, potem pa reci, da si bil pri ortodontu.

Moj najljubši izgovor: “Kraljica nikoli ne zamuja, vsi ostali so zgolj prezgodnji.”

Ker si boste delali nohte in urejali lase, se vam bo mleko prismojilo. Zasnubil vas bo poštar. Ta mesec boste imeli veliko denarja za malice, saj si ne boste kupil trave, ker je imate več kot dovolj za ves mesec.

Ne ljubimkajte s svojim prijateljem, sicer vas bo mama hotela poročiti z župnikom. V naslednjih tednih boste prodali veliko Biblij in čajnih skodelic. Pazite se sumljivih sošolcev in vereric.

Puding iz vrečke vam ne bo uspel niti v novembru, zato pa bo vaš snubec vžgal vaše ime v travo. Izogibajte se visečih mrež, saj kvarno vplivajo na vaše čakre. Raje si privoščite eno uro čiščenja energetskih točk po telefonu.

Medtem ko boste delali pohane meske in svojim bližnjim pridigali o Bibliji, se vam bo prikazal Jezus in vam dal recept za češpljeve cmoke. Tople jesenske dni boste preživeli v vrsti pred Pečjakom, da dobite sveže in še tople čokoladne žepke.

Kakav vam bo prekipel, zato vam bo fant/punca prinesel/prinesla sveže pomaranče. Te dni boste imeli veliko nesreče z izdelovanjem ptičjih hišic, saj je Venera nepravnanana z drugimi planeti. Raje si privoščite nov mlinček za kavo.

Ta mesec boste spoznali svojo pravo ljubezen, medtem ko boste delali tenstan krompir in žalostno zrl pred sebe. Izogibajte se budilk, saj je Jupiter v transcendentu in lahko negativno vpliva na vaše zdravje.

Ko boste dali pico v plastičnem ovitku v pečico, se bo vaš ljubimec spoprijateljil z vašim stalkerjem. Ta mesec boste spoznali svojega dolgo izgubljenega brata, ki so ga od vas ločili ob rojstvu. Ugotovili boste, da ste se, ko ste bili stari 13 let, z njim žvalili na seniku.

Vaša mehiška hrana bo privabila vašega stalkerja, da vam bo poslal štiri pice iz lokalne picerije. V sončnem novembru bodite darežljivi in svojim sošolcem pošiljajte zapiske za fiziko in jim posojajte svoj deodorant.

Ker ste zažgali cmoke, vas bodo starši vpisali na kuharsko šolo v Kopru. V tem mrzlem mesecu se boste srečevali z bivšimi sošolci in s terapeuti, zato se izogibajte Špara na Viču in raje pojdite v lokalno trgovino ter s prodajalko poklepetajte o vremenu.

Kupili ste pokvarjene kumarice, zato boste s svojim fantom/punco odšli v Rogaško Slatino po kozarce za vlaganje. V listopadu se boste stuširali dvakrat in kupili štiri čajnike, investirali boste tudi v vse sezone Esmeralde in Sultana Sulejmana.

Solata na vrtu vam je ovenela, zato vam bo fant/punca prinesel/prinesla novo motiko. V teh dneh se boste duševno očistili in spoznali razsvetljen način življenja. Srečali boste veliko medvedov, zato se izogibajte barja.

Ko boste pili rdeče vino in poslušali francosko glasbo, se vam bodo zažgali žganci in takrat vas bo poklicala vaša simpatija. V prihodnjih tednih se ne družite z verskimi fanatiki, saj bodo hoteli, da jim prodajate Biblijo.

vaša ženica s kristalno kroglo Lora Zver

Midnight Thoughts

Lana Dreca

Deeper in night when we were alone,
All I could smell was you and your cologne.
We were just sliding out of friend zone,
When you put romantic music on on your phone.

I still remember you kissing my cheekbone,
And just in the moment my mind was all blown.
Before you seemed strong just like a stone,
But when you were with me your feelings were shown.

I still can feel your kiss of goodbye,
And see all the love brought to your eye.
I always knew you were not a good guy,
But you made me happy, so I needed to try.

Who would know that you were two faced,
When you put your hands low on my waist.

Now you're gone and I am left with your taste,
But none of our time together was a waste.

Como el ángel que cayó del cielo

Lana Dreca

Dime por qué mi corazón aún late rápido cuando te estoy mirando,
y siento mariposas cuando te estoy hablando.
En la habitación llena de gente eres todo lo que estoy buscando,
debo olvidarte dicen, pero ¿cómo y cuándo?

Estoy pensando en ti todos los días,
y cuando estoy contigo nunca tengo frío,
porque me pongo caliente cuando tu ríes.

Mi piel extraña tu cuerpo y mi boca tus besos,
días de verano y mejores de esos.... contigo
contigo estábamos presos.

Presos de amor pero en días que no nos fueron destinados,
nos dimos besos en noches privadas.

Tú eres lo que quiero,
como el ángel que cayó del cielo.
Escuché que tu amor es pasajero,
pero me montaría en el vuelo.

Maybe

Tara Čačič

I don't know what life is.
Maybe it's a fairy tale.
Maybe it's a rough game.

I don't know what love is.
Maybe it makes a heart stronger
And summer lasts longer.
Maybe it brings you down
And takes away your princess' crown.

I don't know where my memories go.
Maybe they wildly fly,
Until they reach the sky.
Maybe they fall down to earth below
And they are covered with the snow.

I don't know where the wind will take me.
Maybe somewhere where
I can taste the salty sea.
Maybe somewhere where
Leaves twist and turn through the air,
Until all the trees stand bare.

Ognjeno srce

Tara Čačič

Sončni žarki, ki ponoči še vedno žarijo.
Solze, ki na morski gladini še vedno gorijo.
Razbitine na nebu, ki še vedno sijejo.
Zlomljena srca, ki še vedno bijejo.

Dajejo mi upanje, da bo ljubezen zamenjala bolečino
in objem bo zapolnil praznino.
Ognjeno srce bo železno kletko odklenilo,
temne oblake v očeh razpršilo.
Rane, ki bolijo, bo zacelilo
in atmosfero kot v peklu v meni prebudilo.

volitve predsednika DSGL
fotograf / Loti Rajič

ekskurzija v BiH
fotograf / Filip Živković

snemanje videa M50

ledinski krst
fotograf / Loti Rajič

z dolgočasen profesor
fotograf / Loti Rajič

haute couture, haut prix
fotograf / Filip Živković

posvet
fotograf / Loti Rajič

Perrine Šmarčan
ilustratorka / Ela Manuela Erčulj

Anja Vrtačnik

glavna urednica

Tim Topić

grafični oblikovalec in umetniški vodja

Filip Živković

avtor naslovne fotografije

Oskar Mastnak - Sokolov

za naslovno fotografijo

Jure Žigon

avtor fotografije v kazalu

Kim Svetelj

za fotografijo v kazalu

uredništvo:

Anastasija Lazarević

Daša Škof

Lana Dreca

Lora Zver

Manca Kraševac

Mateja Ceglar

Neža Žagar Žnidaršič

Petra Omahen

Pika Miškulin

Tara Čačič

Tilen Kos

ilustratorke:

Ela Manuela Erčulj (Perrine Šmarčan)

Veronika Senica (horoskop)

jezikovni pregled:

Mojca Lotrič, prof.

Nina Prešern, prof.

Tomaž Šmid, prof. (španska pesem)

Maja Lebar Bajec, prof. (angleški pesmi)

Mojca Lotrič, prof.

mentorica

Vse grafike in fotografije so dela dijakov Gimnazije Ledina.

Zahvaljujemo se **Divas Vintage Galerija** za izposojlo kosov
za fotografiji v članku "Haute couture, haut prix".

.
.
.
.
G I M N A Z I J A
L E D I N A

clausique.